

ת"ד 7124/06/12 - מדינת ישראל נגד סעיד ביטון - בהעדר

בית משפט השלום לתעבורה באשקלון

ת"ד 7124-06-12 מדינת ישראל נ' ביטון
בפני כב' השופט שמעון לייבו

בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד מור, בהעדר

המאשימה

נגד

סעיד ביטון - בהעדר ע"י ב"כ, עו"ד תומר
אהרון ממשרד עו"ד ערד

הנאשמים

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום, מחמת הספק, כפי שאנמק להלן.

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות **נסיעה לאחור** באי-זהירות עבירה על תקנה 45 (1) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961 (להלן - התקנות ביחד עם סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961 (להלן - הפקודה) **נהיגה רשלנית** עבירה לפי סעיף 62 (2) ביחד עם סעיף 38 (2) לפקודה **גרימת תאונת דרכים נזק וחבלה** עבירה על תקנה 21 (ב) (2) לתקנות **נהיגה בכיוון ההפוך בכביש חד סטרי** - עבירה על תקנה 37 לתקנות. חבלות של ממש - עבירה על סעיף 38 (3) לפקודה.

2. על פי עובדות כתב האישום ביום 8.12.11 בסמוך לשעה 15:30 נהג הנאשם באשקלון במשאית בטון (להלן - המשאית) ברחוב הדובדבן ממזרח למערב לכיוון הצומת עם רחוב בן צבי (להלן - הצומת). באותה העת, הגב' שושנה הרמלין נפש, (להלן - המתלוננת) נהגה ברכב פרטי ברחוב בן צבי מכיוון צפון לדרום. הנאשם גרם לתאונת הדרכים בכך שנהג רכב וברשלנות לאחור בלי לנקוט באמצעי זהירות כגון ללא מכוון, ובלט עם חלקו האחורי לצומת תוך סיכון ופגיעה וכן נהג בניגוד לכיוון הנסיעה ברחוב הדובדבן, שהינו רחוב חד סטרי והתנועה המותרת בו הינה מכיוון מערב למזרח. כתוצאה מהתאונה, נפגעה המתלוננת וילדיה וניזוק רכבה ונגרמה תאונה נוספת בין רכב המתלוננת לרכב הסיטרואן של הגב' בילה פולק (להלן- רכב הסיטרואן). מבין בני האדם המעורבים בתאונה נחבלו חבלות של ממש המתלוננת וילדיה. למתלוננת נגרם שבר בעצם טצפורלי משמאל. לבתה, חתך שהצריך תפרים. בנה, אושפז בטיפול נמרץ ילדים לאחר שנחבל בראשו ונגרמה לו המטומה גדולה בקרקפת מימין, פצע בקוטר 3 מ"מ עם דימום שנסגר באמצעות מהדקי עור. הונשם בסיטי ראש קונוטציות דימומיות, דימום תת-עכבישי בין חריצי המוח, דימום בחדר הרביעי, קונוטזיה נרחבת באונה פריטלית מימין, שבר פתוח עם דחיסה קלה, שבר מרוסק פרונוספנואידלי מימין.

3. בתשובתו לכתב האישום מיום 9.1.13 התייחס הנאשם למיוחס לו. **כפר בכך שנסע אחורנית ברחוב הדובדבן ובאחוריות לתאונה**. כפר מחוסר ידיעה על מסלול המתלוננת בזמן עובר לתאונה. הודה כי נהג במשאית במקום ובזמן הרלוונטיים כתב האישום. הודה בכך שבעקבות התאונה, נפגעו פיזית המתלוננת, ילדיה ועדת התביעה 3 וכן שנגרם נזק לכל הרכבים המעורבים.
4. לאור כפירת הנאשם נקבע התיק לשמיעת ראיות. מטעם התביעה העידו עדי התביעה: בוחן התנועה, הנהגים המעורבים בתאונה וסייר תנועה כמו-כן הוגשו תצלומים, שרטוט מזכרים והודעות, כולל הודעת הנאשם. (מוצגים ת-1 - ת/10).
5. מטעם ההגנה העידו הנאשם ומומחה מטעמו. מטעמם הוגשה הודעת המתלוננת, מזכר וחוות דעת מומחה מטעם ההגנה. (מוצגים נ/1 - נ/3 בהתאמה).
6. אין מחלוקת בין הצדדים כי ב-8.12.11 ארעה התאונה. בעקבות ההתנגשות בין הרכבים, אירעו פגיעות גופניות למתלוננת וילדיה, כעולה ממוצגים ת/6-ת/8 וכן נגרמו נזקים לכל הרכבים המעורבים. בוחני התנועה מטעם שני הצדדים יוצאים מנקודת הנחה כי רכבי הנאשם והמתלוננת לא הוזזו ממקומם. וכי התמונות, כעולה ממוצג ת/4, משקפות את הימצאם סמוך מיד לאחר התאונה. הצדדים אינם חולקים גם על כך שרכב המתלוננת התנגש לאחר-מכן ברכב הסיטרוואן בא בנתיב ממול וכי נגרמו נזקי-גוף ורכוש גם לעדת התביעה 3 הגב' פולק ביילה כעולה גם ממוצג ת/9.
7. הצדדים חלוקים באשר לשאלה: האם **הנאשם נסע לאחור בעת התאונה** או שמא היה במצב סטטי עקב חסימת רחוב הדובדבן על ידי מכוניות חונות. כך שהתאונה ארעה בעקבות התנגשות וזאת כאשר נעשה ניסיון לעקוף המשאית. ניסיון שלא צלח, לאור נתיב נגדי שלא היה פנוי באותה העת.
8. במחלוקת שבין הצדדים סבורני, כי התיזה שהוצגה על ידי ב"כ הנאשם סבירה ועולה מן הממצאים וממילא מביאה לספק באשמת הנאשם. על-כן קבעתי כי לא הוכח מעבר לכל ספק סביר כי התאונה ארעה כפועל יוצא מנסיעת הנאשם אחורנית ואלו נימוקיי:

דין והכרעה

9. ביום חמישי ה-8.12.11 סמוך לשעה 15:00 אחר הצהריים נסעה המתלוננת מהסופר מרקט כשהיא מלווה בשני ילדיה, בדרכה לאסוף את בנה הקטן. המתלוננת הגיעה לכביש בן צבי מכיוון צפון לדרום ואז ראתה אורות רוורס בצבע לבן ומיד לאחר מכן ארעה התנגשות. בשלב זה נחלקות הגרסאות כיצד בדיוק ארע הדבר. הנאשם מתאר, בהודעתו ת/2, כי חצי שעה קודם התאונה ביצע עבודה ברחוב הדובדבן. לאחר מכן החליט לשוב לרחוב ולשם כך נסע בדרך בן צבי לכיוון דרום ופנה חצי סיבוב ימינה לרחוב הדובדבן. בלית ברירה, נעצר משום שבצד ימין של הרחוב היו רכבים חונים שמנעו ממנו להיכנס לפני הרחוב, אותה

עת, היה חלקה האחורי של המשאית בולט לתוך רחוב בן צבי וחוסם חלק ממנו. בהודעתו ציין כי הדליק אור רוורס וזמזם לבן, בעדותו הסביר כי עשה זאת על מנת להזהיר עוברי דרך ובעודו עומד, ארעה התאונה. המתלוננת הציגה גרסה אחרת להמשך השתלשלות הארועים מרגע שהופעלו אורות הרוורס. לדבריה, המשאית היתה בתנועה ממזרח למערב, לאורך רחוב הדובדבן ובהגיעה לצומת הרחובות הדובדבן ובן צבי, פגעה ברכבה המשאית באמצעות הצינור הממוקם בחלקה האחורי. הצדדים מסכימים מכאן, כי כתוצאה מההתנגשות בין הרכבים, נפגעה המתלוננת וילדיה כמתואר בכתב האישום וכן נגרמו נזקי רכוש לכל הרכבים המעורבים. מעוצמת ההתנגשות פגע רכב המתלוננת, בחלקו האחורי ברכבה של עדת התביעה 3, הגב' בילה פולק.

10. הנאשם ירד מהמשאית. ניגש, לדבריו, להושיט עזרה לנפגעים. מעובדות כתב האישום עולה, כי מצבו של בן המתלוננת היה קשה והוא הובהל לחדר המיון והתקבל סמוך מאוד לשעה 16:00. מעט לאחר השעה 16:00 הגיעו כוחות המשטרה ובהם עד התביעה 2. צירים נחסמו. ורכבה של עדת התביעה 3 הגב' בילה פולק הוזז מהמקום וצולם לאחר מכן. המשאית ורכב המתלונן, לרבות השברים הושארו במקום צולמו על ידי בוחן התנועה ותועדו במוצג ת/4. כמו-כן בעקבות הממצאים בוחן התנועה מטעם המאשימה ערך דו"ח המסומן ת/1. בסמוך להגעת השוטרים שוחח הנאשם עם עד התביעה 2, השוטר כחלון, ולאחר השעה 17:00 בערב נגבתה ממנו אמרה על ידי בוחן התנועה מטעם התביעה. בעקבות ההליך המשפטי פנה הנאשם לקבלת חוות דעת מטעם ההגנה וזו הוגשה ומסומנת נ/3.

11. בבואי לקבוע האם גרסת הנאשם הינה סבירה. הסתמכתי על הממצאים שנגלו לנגד עיני הן תמונות כלי-הרכב כעולה ממוצג ת/4. מקום הימצאותן, התשפוכת ושברים הנמצאים בסמוך אליהם. והן דו"חות מעובדים של בוחן התנועה והמומחה מטעם ההגנה ועדויותיהם בפניי. כמו-כן נתתי משקל מסוים, נמוך יותר, לגרסאות הנאשם ועדי התביעה, וקיבלתי כל אימת שהתיישבו עם הממצאים החפציים שנגלו לנגד עיני. בסופו של יום, הממצאים הראייתיים מתיישבים גם עם תיזת ההגנה לפיה התאונה ארעה כשהמשאית היתה במצב סטאטי, ואינם נשללים גם על ידי בוחן התנועה מטעם התביעה (ראה: עמ' 12 ש' 32 לפרו') ובנסיבות אלו יש לזכות את הנאשם, ולו מחמת הספק ואלו נימוקיי:

(1) ממצאים חפציים ופורנזיים

12. **מקום הפגיעה בכלי הרכב**- כפי שעולה ממוצג ת/4 תצלומים: 2,5,8 ו-14 רכב המתלוננת התנגש בצדו הקדמי-ימני בחלקה האחורי **שמאלי** של המשאית. אילו אכן הנאשם היה יוצא ברוורס היה מקום לצפות כי המתלוננת תפגע בדופן **הימנית של המשאית** או לחילופין בקרן **הימנית-אחורית**. אולם עינינו הרואות כי לא כך הם פני הדברים. המתלוננת בעדותה, אף היא, התייחסה לאפשרות פגיעה בדופן ימין, וזאת כמענה לשאלה לפגיעה בדופן שמאל (ראה: עמ' 4 ש' 21-22 לפרו') כך שברור שזה המהלך הטבעי של הארוע, ככל שהיתה נביעה לאחור.

13. תיזת ההגנה, כעולה ממוצג נ/3, מתיישבת עם התמונות. ועצם קיומה מעלה ספק סביר ולפיו המתלוננת נסעה בנתיב נסיעתה, ניסתה לעקוף את משאית המתלונן ועברה לנתיב הנגדי ואז הבחינה ברכב שבא

ממול, רכבה של עדת התביעה 3, ואז ניסתה לחזור מוקדם מדי לנתיב נסיעתה תוך פגיעה בצינור הבולט מהחלק האחורי-שמאלי של המשאית. כתוצאה מהעקיפה הלא מושלמת ארעה התאונה עם רכב הסיטרוואן של עדת התביעה 3. כמו-כן איני יכול לשלול את הסבר בוחן ההגנה לפגיעה בצינור המשאית: "היא לא לקחה בחשבון את הצינור שבולט מאחורה אלא את הסל" (ראה: עמ' 34 ש' 18-19 לפרו').

14. **הזוית בה נמצאו הרכבים** - על פי עדות בוחן התנועה - רס"ב אליאב אטשגה, עד התביעה 1, הרכבים לא הוזזו למעט רכב הסיטרוואן (ראה: עמ' 11 ש' 28-32 לפרו'). משאית הנאשם ורכב המתלוננת נשארו באותו מקום כפי שהיו בשעה 15:38 ואין אינדיקציה לכך שהוזזו מאז קרות התאונה בשעה 15:10. למעשה, התמונות במוצג ת/4 מקפידות את המצב מיד לאחר קרות התאונה, ואף המתלוננת מודה כי תמונה 14 משקפת את המצב מיד בעת קרות התאונה (ראה: עמ' 4 ש' 29 לפרו'), ומתן נראה בבירור כי **רכב המתלוננת נמצא בנתיב הנגדי**. המתלוננת טענה כי נסעה בנתיב נסיעתה מכיוון צפון לדרום ורכבה נזרק מעוצמת הפגיעה לנתיב הנגדי. כאשר נשאלה כיצד הגיעה לנתיב הנגדי (ראה: עמ' 5 ש' 4 לפרו') התקשתה להסביר ואמרה: "**אני לא יודעת להסביר איך הגעתי למצב הזה. הרכב הסתובב ופגע ברכב מולי ואני לא יודעת איך הגענו למצב הזה**" (ראה: עמ' 5 ש' 1-2 לפרו'). הסבר לאופן הגעתה דווקא מתקבל מחוו"ד מומחה ההגנה (נ/3) ומעדותו. רכב המתלוננת נכנס במהירות בצינור המשאית שהיתה ממוקמת בזוית נטויה ובמצב סטאטי. החיבור בין הכנף הקדמית הימנית של הרכב וצינור המשאית יצרו מעין "ציר" והרכב ה"מעוגן" בחלק זה אמור היה להסתובב כמחוג 180 מעלות, עם כיוון השעון **שהוא כיוון נסיעת הרכב** ולא כיוון נסיעת המשאית, כך שפניו אמורות היו להיות הפוך מכיוון נסיעתו (ראה: עמ' 33 ש' 12-18 לפרו'). בפועל, עקב התנגשות עם רכב הסיטרוואן הרכב התקבע במצב המקורי בו ארעה התאונה. לעומת זאת, **אילו המשאית היתה בתנועה**, רכבי המתלוננת לא היה נמצא בזוית זו ובמרחק של מטר בתוך הנתיב הנגדי, לאור המסה של המשאית (ראה: עמ' 36 ש' 14 לפרו') וכיוון נסיעתה (ראה: עמ' 33 ש' 21-23 לפרו') אלא היה נהדף לשמאל בכיוון נסיעתו (ראה: עמ' 33 ש' 1 לפרו').

15. **אופן פיזור השברים** - כעולה ממוצג ת/4 תמונה 8. השברים נמצאים בחלקם מתחת לרכב המתלוננת וחלקם הועפו מספר סנטימטרים מימין רכב המתלוננת ומלפניה (ראה: עמ' 33 ש' 1 לפרו'). יחד עם זאת לא נמצא ריכוז משמעותי של שברים מתחת למשאית ומהתמונה קשה להבחין בקיומם של שברים מתחת לגלגליה. מקובלת עלי הבחנת בוחן ההגנה לפיה: "**אם המשאית היתה בתנועה אחורה, השברים היו צריכים להימצא מתחת למשאית**" (ראה: עמ' 33 ש' 2) כמו-כן, ממוצג ת/4 תמונה 14. לא רואים את השברים מתחת גלגלי המשאית דבר שהיה קורה אילו אכן המשאית היתה בתנועה. מומחה התביעה לא הציג נוסחת חישוב (ראה: נ/3 עמ' 7 סעיף יז') ובהיעדרה אין לנו אלא להסתמך על נוסחת חישוב המרחק שהציגה ההגנה, ואשר לא נסתרה בחקירה נגדית (ראה: עמ' 35 ש' 32 - עמ' 36 ש' 1 לפרו'), ולפיה אילו המשאית היתה בתנועה, היתה חולפת 1.45 שניה מרגע שהבחין הנאשם במכה ועד לתגובתו. במהלך פרק זמן זה, השברים אמורים היו להימצא כבר מתחת לצמד הגלגלים האחוריים של המשאית. כמו-כן עד לעצירת המשאית, ככל היתה נוסעת לאחור, היה חולף מרחק נוסף ובמסגרתו רכב-המתלוננת היה **נהדף** הצידה. אולם מפיזור השברים אין אינדיקציה להדיפה שכזו.

16. **היעדר סימני בלימה** - המתלוננת טענה אמנם כי בלמה, אולם התקשתה לזכור זאת (ראה: עמ' 7 ש' 17

לפרו'). לעומת זאת, לא נמצאו סימני בלימה. כמו-כן רכבה לא נבדק, עקב מצבו, ולא ניתן היה לאמת האם קיים היה פגם במערכת הבלמים שהוביל לקיומה של תאונה (ת/1 עמ' 2 סעיף 8) בנסיבות אלו, בהיעדר הממצאים על סימני בלימה ובהיעדר יכולת לשלול העובדה שהמתלוננת לא בלמה, לא ניתן לדחות את התיזה שהעלתה ההגנה לפיה, המתלוננת ניסתה לעקוף ויכול ואף האיצה על מנת להשלים העקיפה תוך נסיעה בנתיב הנגדי.

17. בוחן התנועה מטעם המאשימה הסכים, כי ניתן על סמך התאמת נזקים "לקבוע לפי סימני צבעים ודברים נוספים איזה רכב פגע באיזה רכב ואיזה חלק של רכב" (ראה: עמ' 11 ש' 23-24 לפרו'- ההדגשה שלי - ש.ל.). אולם בפועל הדבר לא נעשה משום שבוחן התנועה סבור היה כי לא צריך (ראה: עמ' 11 ש' 22 לפרו'). ייתכן והחלטה זו נבעה מהסתמכותו על מוצג ת/10 לפיו הנאשם נסע אחור וממילא ניתן משקל נמוך ליתר העזרים שנועדו לנסות לשחזר אפשרויות נוספות לאופן קרות התאונה. הד לכך ניתן למצוא בתשובת בוחן התנועה:

"ש. אתה לדעתך מיצית את החקירה נכון ?

ת. כל התיק מסתמך על אמרת הנהג שנסע לאחור ללא מכוון".

ראה: עמ' 13 ש' 1-2 לפרו'.

כמו כן ציין כי אף התזה שהוצגה בפניי מטעם הנאשם הינה סבירה, דבר שמהווה בפני עצמו ספק סביר.

18. למותר לציין, כי לב-לבה של המחלוקת בין הצדדים נוגעת לשאלה האם המשאית היא זו שפגעה ברכב המתלוננת, בנוסעה לאחור או לא. כאשר קיימת תזה אפשרית, גם לפי בוחן התנועה של התביעה, לפיה המתלוננת היא זו שהתנגשה במשאית (ראה: עמ' 12 ש' 32 לפרו'). התאמת הנזקים יכולה היתה לסייע בקביעת ממצאים עובדתיים בשאלה זו ולחסוך הידינויות ממושכות. מכל מקום, בהיעדר התאמת נזקים, הרי שהכרעת הדין מתבססת על יתר הממצאים החפציים שנמצאו בזירת התאונה.

(2) העדפת ממצאים ראייתיים על פני התרשמות ממהימנות הנאשם ועדי התביעה

19. כפי שצינתי לעיל, מסקנתי מתבססת בעיקרה על הממצאים הראייתיים שנתגלו בזירת התאונה. הודעות הנאשם ועדי התביעה ועדויותיהם אינן שופכות אור ומשכך נתתי להן משקל כל אימת שמתיישבות ונתמכות בראיות החפציות. עם זאת, אתיחס בקצירת האומר לעיקרי הדברים:

20. הנאשם נחקר בתחילה, עוד קודם גביית עדויות נוספות (ראה: עמ' 11 ש' 6-7 לפרו'). בשל הדברים שיוחסו לו בדו"ח הפעולה שכתב השוטר כפיר כחלון, מוצג ת/10: "נסע לאחור מרחוב הדובדבן ללא מכוון" (לדברי הנהג)". ומכח מוצג זה הותווה קו החקירה על ידי בוחן התנועה מטעם התביעה. עם זאת, איני סבור כי ניתן לראות בדו"ח אינדיקציה לראשית הודיה. שכן אין מדובר בהודעה מסודרת שהוקראה מפי

הנאשם. מוצג ת/10 הינו דו"ח פעולה, שהינו מסמך **מעובד** המסתמך על **הבנת השוטר**, עד התביעה 2 - כחלון, והתרשמותו. דו"ח ת/10 נועד לשדר תמונת מצב ראשונית עבור כוחות ההצלה ולא עבר הגהה מדוקדקת. דבר המתבטא בהיעדר החתימה (ראה: ת/10 עמ' 2 ראה: עמ' 19 ש' 17 לפרו') וטעויות סופר ביחס למס' הרכב המעורב בתאונה (ראה: עמ' 21 ש' 9-24 לפרו'). יתר על כן, גם **כותב הדו"ח לא התיימר לקבוע בדבריו ממצאים עובדתיים** או משפטיים. ראייה לכך דברי השוטר כחלון בת/10: "רכב הפרטי **"נכנס" במשאית** חזית בצד (אחורי)" (ת/10 עמ' 1 שתי שורות לפני סוף העמוד). נתון זה הינו לב-לבה של המחלוקת, מי נכנס במי, והשוטר העלה בדו"ח השערה שטרם נבדקה על ידי הבוחן. השוטר לא ראה בדו"ח "פעולת-חקירה" כפי שמסכימה גם ב"כ המאשימה בסיכומיה (ראה: עמ' 40 ש' 4 לפרו'). לא התיימר לצטט הנאשם וממילא לא יידעו על זכות היועצות (ראה: עמ' 22 ש' 30 לפרו') ועל חיסיון מפני הפללה עצמית (ראה: עמ' 23 ש' 3 לפרו') כללו של דבר, **לא ברור מה בדיוק אמר הנאשם ומה הפרשנות שנתן השוטר לדבריו** ומשכך יש ליתן משקל מוגבל לת/10 ולבוחנו לאור ממצאים נוספים העולים מהתיק.

21. איני סבור שיש לראות את מוצג ת/10 **במנותק** מהודעת הנאשם שנאמרה דקות ספורות לאחר מכן. הנאשם פגש את השוטר כפיר כחלון לאחר השעה 16:00 ושוחח עמו (ראה: עמ' 25 ש' 2-1 לפרו') ועל פי שיחה זו, בין היתר, נוצר מוצג ת/10. בשעה 17:15 מסר הודעה מפורטת לבוחן התנועה ובה הסביר את הדברים שיוחסו לו במוצג ת/10 כי לא נסע רוורס וכוונתו אכן היתה לנסוע אחורנית, אלא רק הדליק זמזם רוורס (ת/2 עמ' 2 ש' 25-27). בעדותו בכלל ציין כי עשה כן על מנת להזהיר עוברי דרך "שידעו שאני תקוע" (ראה: עמ' 26 ש' 30 לפרו'). איני סבור כי יש להיצמד באופן מילולי למילה "עצרתי" (ת/2 עמ' 1 ש' 15) ולפגשה כאילו נסע בפועל לאחור ועצר. יש להתייחס למילה זו בהקשר בו נאמרה: "בזמן שאני **עומד ובולט** על הכביש... נכנס בי בעוצמה ועצרתי" (ראה: ת/2 עמ' 1 ש' 14-15). וגם עדת התביעה 3, שנסעה בנתיב הנגדי, אישרה בעדותה כי הבחינה ב"משאית עם בליטה על חצי מהכביש" (ראה: עמ' 16 ש' 22 לפרו') בהמשך הודעתו, הנאשם שלל חד משמעית אפשרות שנסע לאחור: "**לא נסעתי לאחור**" (ראה: ת/2 עמ' 2 ש' 26-27). נוכח פרק הזמן הקצר שחלף בין השיחה עם השוטר כחלון ועד לגביית ההודעה, איני רואה בהודעה ת/2 - גרסה כבושה. מה-גם שאין אינדיקציה לקיום היועצות מוקדמת, בין דו"ח הפעולה ת/10 לגביית הודעת ת/2, והנאשם אף לא דרש עו"ד בעת גביית ההודעה (ת/2 עמ' 1 ש' 8).

22. הנאשם בהודעתו ציין כי עצר עקב חסימת המשך רחוב הדובדבן על ידי מכוניות חוסמות (ת/2 עמ' ש' 12-13) וכתוצאה מכך חלקו האחורי בלט ברח' בן צבי בנתיב המתלוננת ונגרמה התאונה. העובדה שבוחן הרכב לא ראה את המכוניות החוסמות כ-65 דקות לאחר קרות התאונה (נ/3 עמ' 5 סעיף ח') אין בה כדי להחליש את גרסת הנאשם. באשר הגעת הבוחן היתה פרק זמן משמעותי לאחר האירוע ואינה רלוונטית לגבי תמונת המצב בזמן עובר לתאונה, ואף ב"כ המאשימה זנחה טענה זו בסיכומיה.

23. יחד עם זאת, הנאשם מסר גרסאות מגרסאות שונות באשר לנסיבות כניסתו לרחוב. בהודעתו ציין כי היה בדרכו הביתה, בעוד שבעדותו ציין כי בא לקחת מכשיר סלולרי שנשכח באתר הבניה, נתון שאינו מתיישב בנקל עם עדותו בפניי, לפיה השוטרים יצרו עמו קשר בהיותו בבית החולים. כמו-כן מסר מספר גרסאות באשר לתכלית הדלקת אורות הרוורס, נוכח ריבוי הגרסאות והקושי ליישבן בשופי, השלכתי את יהבי על

הממצאים הראייתיים שנמצאו בזירה ולא על מוצא פי-הנאשם.

24. מגרסת המתלוננת, התקשיתי לדלות פרטים הנוגעים לאופן קרות התאונה. בפרט לאור חלוף הזמן עד למתן העדות ומצבה הרפואי לאחר התאונה כעולה מת/8. בעדותה ציינה כי לא ראתה את המשאית חוסמת את הנתיב, על-אף שנתון זה נזכר בעדות עדת התביעה 3, שבאה בנתיב הנגדי. ועל-אף שעמד לרשותה שדה ראייה פנוי של 150 מטר, כך שאם נסעה במהירות של עד 50 קמ"ש יכולה היתה במשך 10.8 שניות להבחין במשאית (ראה: עמ' 32 ש' 8-14). המתלוננת לא זכרה פרטים מהאירוע עצמו כעולה מפרוטוקול עדותה (ראה: עמ' 5 ש' 1-2, ש' 24-25 לפרו'). המתלוננת העידה כי פגעה ברכב ממול, אולם נתון זה הובא לידיעתה רק זמן רב לאחר התאונה (ראה: עמ' 5 ש' 24-25 לפרו', עמ' 6 ש' 3 לפרו') ושמך לא ברור מה מעדותה אכן משקף את שארע ומה הינו למעשה השלמה בדיעבד על סמך מידע מאוחר. נוכח נסיבות אלו, נתתי משקל רב יותר לממצאים החפציים שנמצאו בזירת התאונה.

25. עדות נהגת הסיטרוואן שבאה ממול, עדת התביעה 3, אף היא תומכת בגרסת הנאשם לפיה המשאית בלטה על פני כחצי מהכביש וניתן היה להבחין בה עוד קודם קרות התאונה (ראה: עמ' 16 ש' 22 לפרו'). כאשר הנתיב שלה היה פנוי ונשאר פנוי עד לזמן עובר לקרות התאונה. ורק בהמשך התנגש בה רכב המתלוננת, בהיותה בנתיב הנגדי. דברי העדה, לפיה נתיב המתלוננת היה חסום, יחד עם העובדה שרכב המתלוננת נמצא בסופו של יום בנתיב הנגדי, אף הם עולים בקנה אחד עם התיזה שהעלתה ההגנה, בדבר כניסת רכב התלוננת לנתיב הנגדי עוד קודם התאונה.

26. מזכר נ/2, שהוגש בהסכמת המאשימה, מלמד כי כשבועיים לאחר מכן (20.12.11) אותרה עדת ראייה המתארת תרחיש שונה, ולפיו התאונה נגרמה בעקבות ניסיון עקיפה של המתלוננת, אולם עדת הראיה סירבה להעיד בעניין. בוחן התנועה העיד כי שוחח עמה (ראה: עמ' 9 ש' 13-14 לפרו') ואף **הגיע אליה הביתה** (ראה: עמ' 9 ש' 15 לפרו') אולם אף על פי כן נתן משקל נמוך לדבריה מהטעמים שפורטו במוצג ת/1 (ראה: עמ' 3 ש' 5-8). אמנם מדובר בעדות שמיעה ולא ניתן להיעזר בה להוכחת "אמיתות תוכנה" (ראה: **קדמי** "על הראיות" כרך ב' עמ' 549-553 (מהדורת תש"ע-2009) אולם מכל מקום, עצם קיומו של מזכר נ/2 מהווה ראיה לעצם **אמירת הדברים**. אמנם איני מבקר את מסקנת עד התביעה 1, בדו"ח בוחן התנועה על תאונת הדרכים מיום 24.12.11, לפיה הגיע למסקנה כי לא ראתה את התאונה, מה-גם שב"כ הנאשם נמנע מלחוקרו על כך חקירה נגדית. אולם יחד עם זאת, סבורני כי נוכח פרטים אלו, היה מקום לקיים השלמת חקירה קודם החתימה על הדו"ח, ובמסגרת זו היה מקום להתייחס לטענה האחרת של העדה ולפיה הבחינה ברכב המתלוננת נכנס לנתיב שלה, גם אם שדה הראיה שלה מנע ממנה לראות את רגע התאונה.

סיכום ומסקנות

27. כללו של דבר, זווית הפגיעה, מיקום הרכבים, וממצאים שנמצאו על גבי הכביש לרבות אופן פיזור השברים

אינם מתיישבים עם נסיעה לאחור של המשאית. גרסת המתלוננת, השוללת מכל וכל מעשה עקיפה מצידה (עמ' 4 ש' 25 לפרו') ואף שוללת האפשרות שהמשאית חסמה את נתיב נסיעתה (ראה: עמ' 4 ש' 17 לפרו') למרות ששדה הראיה שלה היה פנוי, אינה מאפשרת ליישב את עובדות כתב האישום עם הממצאים שנמצאו בשטח. בנסיבות אלו, אין לו לדיין אלא מה שענינו רואות ולאור הקשיים האובייקטיביים לקבל את גרסאות עדי הראיה והמעורבים כלשונם, אין מנוס אלא מלתת משקל רב יותר לממצאים החפציים.

28. כמו-כן נתתי לבי לכך, שפעולות חקירה מתבקשות לא בוצעו, ובינתיים חלפו כשנה וארבעה חודשים. חלוף הזמן, אף הוא לא היטיב עם זכרונם של חלק מהמעורבים. קו החקירה שנקטה המאשימה הושפע במידה רבה מהדברים שיוחסו לנאשם במוצג ת/10, מסמך שייחסתי לו משקל מוגבל, ובשל כך נזנחו אפיקי חקירה נוספים. לא ברור מדוע המודיע שדיווח למשטרה על התאונה לא זומן לעדות ולא הובא בפני מזכר כלשהו המתייחס למאמצים שהושקעו, ככל שהיו, על מנת לזמנו. דו"ח הבוחן, המהווה נדבך מרכזי בסיכומי המאשימה, נחתם ב-24.12.11 בטרם נגבו הודעות מכל הנהגים המעורבים ואף קודם שנגבתה הודעת המתלוננת (נ/1). משכך יש לתת משקל לכך שבזירת התאונה לא נבדקה כבעי תיאוריה אפשרית נוספת לקרות התאונה, המתיישבת עם הגנת הנאשם (ראה: עמ' 11 ש' 7-6 לפרו').

29. בשל החשש לפגיעה בהגנת הנאשם, הרי שיש לזקוף את חוסרי המידע והיעדר "התאמת נזקים" לטובת הגרסה המתיישבת עם הגנת הנאשם. כפי שמציין פרופ' רון שפירא במאמרו: "מחדלים בחקירת המשטרה והשלכותיהם על ההליך הפלילי", **הסנגור** 97 (אפריל 2005), 5, (7-8) כפי שצוטטו על ידי שופט בית המשפט העליון, אליקים רובינשטיין, בעניין "אלחורטי".

החלת דוקטרינת הנזק הראייתי על ההליך הפלילי מובילה לתוצאה, שכל אימת שבמסגרת הליך חקירה תקין נדרשת הרשות החוקרת לבצע חקירה של נושא העולה בחקירה, והיא אינה חוקרת את אותו נושא או היבט של הפרשה, מבלי ליתן הסבר מניח את הדעת לדבר, לא תהא מניעה מלהניח את ההנחה העובדתית הטובה ביותר לנאשם...

(ההדגשה שלי - ש.ל)

ראה: ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' **מדינת ישראל** מיום 18.5.06 פסק דינו של השופט רובינשטיין

30. ראוי לציין כי האמור לעיל, משקף מדיניות רצויה, גם ברמה הציבורית, כפי שעולה מפסיקה מאוחרת יותר של בית המשפט העליון:

"אימוצה של דוקטרינת הנזק הראייתי במקרים אלו מייצרת תמריץ ראוי לגורמי התביעה שלא להתרשל בעבודתם ולפיכך בטווח הארוך צפוי אימוצה של דוקטרינה זו להוביל לרמה גבוהה יותר של וודאות בהליך הפלילי"

ראה: ע"פ 2869/09 **זינאתי נ' מדינת ישראל** פסק דינו של כב' השופט ג'ובראן.

31. מאחר שהתאונה והממצאים שנמצאו בעקבותיה מתיישבים גם עם תרחיש, בו הנאשם לא נסע לאחור, ומאחר שמומחה המאשימה עצמו אינו שולל תרחיש זה, הרי שאשמת הנאשם לא הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

נוכח כל האמור, אני מזכה אותו, מחמת הספק, מהמיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, א' אדר ב' תשע"ד, 03/03/2014, במעמד הנוכחים

חתימה

5129371

5467831